

Дамян Дамянов

Гробище

Какво небе – усмивка на жена,
след огъня на любовта – спокойна.
Каква прозрачно-тънка тишина,
Като въздишка лека на покойник.
Минавам бавно. Кръст до кръст стърчи.
Еднакви! И пръстта под тях – еднаква.
Кой – честен, кой – нечестен, не личи.
Пръстта ги изравнила. И очаквам
да срещна своя гроб. Да, ей го там.
Баща ми, майка ми, макар на тясно
да спят в прегръдка, мръдват се едвам,
за да ми сторят помежду си място.
До тях присядам кротко на ръба,
цигара паля и им шепна тихо:
„Почакайте ме още... Не скърбя,
не ме е страх, но още два-три стиха
да си допиша и едно дете –
най-мъничкото – да си доотгледам,
и сам ще дойда...“
Чуват ли ме те,
не ме ли чуват – няма знак. Последен
и тънък лъч – Като душа играй.
Какъв покой! Едната свещ пропуква...
Ах, ако има нейде божи рай,
дали пък този рай не ще е тука...

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8548>]